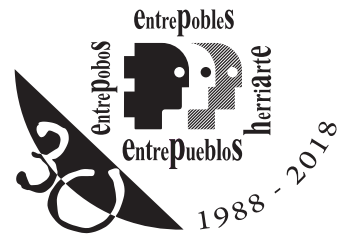

FEMINISMES

XIV Trobada Feminista d'Amèrica Llatina i el Carib. Uruguai, un viatge a la utopia feminista

Agustina Daguerre — Entrepobles Perú

Reunió plenària de l'EFLAC

Dia 1

En travessar la porta de la Rural del Prado vaig poder comprovar que la utopia feminista havia pres la forma d'un petit poble d'amb prou feines quatre carrers. Una gran avinguda principal tallada per algunes paral·leles, en les quals se succeïen pavellons i petits mòduls d'oficines, cadascun d'ells batejat amb diferents noms de les grans, les mares i àvies feministes que al llarg de la història van anar forjant i donant forma al feminisme llatinoamericà. Des de l'escalinata puc sentir la bullícia de les converses de les més de 2000 dones arribades de diferents llocs del continent.

A pas lleuger em dirigeixo al pavelló Berta Càceres, l'espai que alberga les discussions de l'eix 7: «Guerres i Resistència: Expulsions, Terra i Territoris», que, juntament amb altres nou més, construeix la proposta programàtica de la trobada i en l'organització de la qual col·laborem. Activistes feministes, defensores de DDHH, líders indígenes i camperoles de territoris afectats per acti-

vitats extractives de diversos tipus analitzen el context i els reptes que aborden des dels seus diferents països. Són cossos arrelats en territoris que es pensen, senten i somien alternatives, són aquelles que planten cara a l'avanç de la locomotora desenvolupista que assetja, fereix i criminalitza la diferència. Les guardianes de la paraula, el silenci i la memòria, acompanyen, i ajuden a ordenar i registrar la teranyina d'idees teixides entre totes. Els testimoniatges de totes elles revelen la cara real d'un desenvolupament que, lluny de complir amb les promeses d'acabar amb la pobresa, ve a arrasar, atropellar i vulnerabilitzar encara més les seves vides.

Per la tarda més de 70 propostes de tallers autogestionats se celebren en paral·lel. Opto per un promogut per organitzacions barrials d'Argentina: «Els nostres cossos, els nostres barris, els nostres territoris. Construint perspectives feministes de i des dels debats sobre el dret a la ciutat». Allí unes 40 dones responem la pregunta inicial «sóc feminista al barri perquè...» Les respostes de cadas-

Manifestació de l'EFLAC pel 25N

cuna mapegen les nostres pors i esperances comunes. Algú diu «sóc feminista al barri perquè és al barri que també ens maten», «perquè vull caminar lliure per la nit», «perquè sóc feminista a tot arreu». En grups ens conviden a pensar com seria una ciutat feminista. Com serien els seus carrers? Qui i com gestionaria els serveis? Com seria l'educació? I així seguim somiant alternatives des de diferents mirades, la institucional es troba amb l'anarquista, la indígena amb la lesbiana urbana, la brasilera amb la sueca-peruana. Som un animal col·lectiu que s'ensuma, es reconeix i s'interpel·la. Som diversitat pura interseccionant les nostres realitats i mirades.

Dia 2

A l'assemblea de l'eix 7 els debats continuen pensant primer les esquerdes del sistema. Quines oportunitats tenim per transformar les nostres realitats? I després analitzant les nostres estratègies de lluita: què i com fem per posar fre a la barbàrie extractivista que ninguneja els plans de vida dels nostres pobles? Una companya negra brasilera planteja la necessitat de pensar-nos com a moviment i de «desjerarquizar i valoritzar el coneixement popular com a forma d'apoderament dins dels feminismes», unes altres ens recorden la importància de la cura en aquestes lluites de llarg alè que ens desgasten i emmalalteixen.

El ritme frenètic d'activitats continua, miro de nou el programa i, quan ja m'he decidit per un altre espai reflexiu, em trobo a un mar de dones ballant waacking, una dansa urbana creada als 70 per col·lectius LGBTI. Impulsada per la famosíssima frase d'Emma Goldman «si no puc ballar no és la meva revolució», em sumo a la festa. Nany

Guerrero, del col·lectiu mexicà les Filles del Rap, ens convida a riure'ns i a abraçar la nostra malaptesa inicial, a deixar-nos portar i connectar amb els nostres cossos. La ment calla per una estona i el cos, aquest gran nomenat en tots els espais, aconsegueix parlar per fi.

Dia 3

És el dia de la gran plenària, l'assemblea d'assemblees, aquella on totes les conclusions de tots els eixos es donen lloc. Un grup se succeeix darrere l'altre en l'escenari, hi ha molt soroll, l'àudio és dolent, els discursos es fragmenten. Escolto a Claudia Korol en representació de l'eix «Els noms dels feminismes» clamant «som un moviment plural, anticolonial, anticapitalista, antiracista» i penso que aquests adjectius recullen molt bé el que ens agradaria que fossin els nostres feminismes, però, com potenciar ara les nostres accions quotidianes per revolucionar els carrers, les comunitats, les cases, els llits? En definitiva, com fem que les transformacions de les nostres relacions deixin de sostenir les estructures de dominació i opressió?

Per la tarda Montevideo es tenyeix en verd i morat, centenars de dones caminen des de l'esplanada de la Universitat fins a la Plaça de la Intendència, tot passa molt ràpid, la marxa és molt curta, massa, el míting també. La veu de Minou Tavares Mirabal, filla i neboda de les germanes Mirabal, retruny a la plaça preguntant fins a quan tolerarem aquestes formes d'extrema crueltat, de tortura contra els cossos i vides de les dones. A la calor dels cossos, mentre ocupem l'espai públic, acaba de cobrar sentit la frase que ens va compartir una dona brasilera al debat de l'eix 7: «les dones som com l'aigua, creixem quan estem juntes.» ■